

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ן מזל נ' גרינברג זאב ואח'

לפני
התובעת
כב' השופטת דר' מיכל אגמון-גונן
סלומון מזל
ע"י ב"כ עו"ד ד' קירשנבויס
נגד
1. גרינברג זאב
2. ד.ב.ר. אחר יבוא ושיווק בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד אביעד אטינגר

הנתבעים
הצדדים השלישיים:

נגד
1. הילה זיסמן-סלומון
2. אורן זיסמן
3. מור ד.ג.מ – מסחר וייבוא בע"מ
ע"י ב"כ עו"ד ד' קירשנבויס
פסק דין

עניינה של תובענה זו בהסכם או הסכמים בין בעלה המנוח של התובעת, מר מרדכי סלומון ז"ל (להלן: **מרדכי ז"ל** או **המנוח**), הנתבע 1 מר גרינברג זאב (להלן: **זאב**), שהינו בן אחותה של התובעת, וחתנו דאז אורן זיסמן (שהיה נשוי לבתה של התובעת בזמנו, **להלן: אורן**). טענת התובעת כי הנתבע פעל בניגוד להסכמים ולא העביר למרדכי המנוח כספים שהיה חייב לו מכוח שותפות ביניהם. זוהי בתמצית התביעה שלפניי.

בטרם אכנס לגופם של דברים אציין כי מוטב היה לה לתובענה זו לולא הוגשה, ועשיתי ככל שביכולתי כדי שהצדדים יפנו לגישור. ההליכים כיום מתנהלים בין התובעת לבין בן אחותה, זאב. זאב מצדו הגיש הודעת צד ג' נגד בת-דודתו, בתה של התובעת, הילה זיסמן-סלומון (להלן: **הילה**) ובעלה לשעבר, אורן. כך, כל תוצאה תפגע עוד במרקם המשפחתי. בנוסף, כיון שההסכמים נערכו בתוך המשפחה, כפי שמציינת התובעת בעצמה, הרעיון להכנס לעסק משותף, החל בסעודת ליל הסדר, אין בנמצא כמעט מסמכים. ההתנהלות בין הצדדים רובה ככולה הייתה של מרדכי ז"ל וגם מסיבה זו קשה להגיע למסקנות מה בדיוק ארע. עם זאת, וכיון שהתובעת עמדה על תביעתה, אין מנוס ממתן פסק דין.

--- סוף עמוד 1 ---

1. בקע הדברים

מרדכי ז"ל היה בזמנים הרלבנטיים בעלים ומנהל של מסגריה שהופעלה באמצעות חברת מרדכי סלומון מסגרות מכניות בע"מ. מרדכי ז"ל היה אדם אמיד. מר סלומון התכוון לפרוש מעסקי המסגרות. חתנו, אורן, שהיה מסגר, לא היה מעוניין להמשיך לעסוק בעסקי המסגרות. מרדכי ז"ל היה מעוניין לסייע לבתו וחתנו. בסעודת ליל הסדר, בה נכחו בתו וחתנו – אורן והילה, וכן בן אחותה של אשתו – זאב, עלה הרעיון לנסות להתמודד במכרוז על קבלת תפקיד של משווק אזורי של מפעל הפיס. תנאי המכרוז דרשו ניסיון עסקי, ועל כן הסכימו הנוגעים בדבר כי זאב, שהיה לו הניסיון הדרוש, ייגש למכרוז. לצורך כך נדרשה ערבות. סוכם כי מרדכי ז"ל יעמיד את הערבות וכי מי שיפעל בעסק עם זאב יהיה אורן, החתן. מרדכי ז"ל אכן העמיד ערבות שאפשרה לזאב לגשת למכרוז של משווק מורשה, וכן את הערבות לקבלת העסק לאחר הזכייה (מכתב מפעל הפיס המודיע על הזכייה מיום 19.6.00 נספח א' לתצהיר התובעת). במכתב זה זומן זאב לתאם מועד לחתימה על הסכם משווק, והתבקש להמציא למועד החתימה את הביטחונות הנדרשים, ערבות בנקאית בסך 10 מיליון ₪ לפקודת מפעל הפיס. כמו כן, כיון שזאב ציין במכרוז כי אין באפשרותו לממן בעצמו את השיווק, היה עליו להציג במועד חתימת ההסכם, הסכם שיש לו עם גורם מממן מטעמו.

בעקבות דרישת מפעל הפיס, נוסח, ביום 20.6.00 הסכם שכותרתו: "הסכם מימון משפחתי שנכתב לפי בקשת מפעל הפיס בתאריך 20.6.00" (להלן: **הסכם המימון המשפחתי**), נספח ב' לתצהיר התובעת). הצדדים להסכם המימון המשפחתי היו זאב גרינברג ומרדכי סלומון. אין מחלוקת כי זאב ניסח את ההסכם. על פי הסכם המימון המשפחתי היה על מרדכי סלומון להעמיד לבנק בטחונות לצורך הוצאת הערבות הבנקאית לטובת מפעל הפיס. נקבע כי כספי הביטחונות יישארו בפקידונות בבנק לאומי בסניף התחנה המרכזית החדשה. עוד נקבע כי כבטוחה להעמדת הביטחונות לבנק זאב יעבד, ימשכן או ירשום הערת אזהרה לטובת מרדכי סלומון, לבחירתו של מרדכי ז"ל, על הנכס שבבעלותו ברח' האדמונית ביישוב צורן, ונכס נוסף ברח' 701/19 בעיר אילת. אין מחלוקת כי נכסיו של זאב לא שועדו, מושכנו ולא נרשמו עליהם הערת אזהרה.

ההסכם מוסיף וקובע כי לאחר שנה יוכל מרדכי ז"ל לדרוש, אם ירצה בכך, עמלה קבועה בסך 20,000 ₪ לחודש בצירוף מע"מ כנגד חשבונות. ההסכם קבע עוד כי אם מרדכי ז"ל ירצה להפסיק את הערבות ולמשוך את הביטחונות, יהיה עליו להודיע על כך לזאב 180 יום מראש, על מנת שזאב יוכל לגייס בטחונות חלופיים באישור מפעל הפיס.

ביום 25.6.00 הוצאה ערבות בנקאית בסך 10 מיליון ₪ לטובת מפעל הפיס (נספח ג' לתצהיר התובעת), מחשבונו של מרדכי ז"ל בבנק לאומי בסניף התחנה המרכזית החדשה. תוקפה של הערבות היה עד ליום 25.6.01. הסכם המימון המשפחתי והערבות הוצגו למפעל הפיס, וביום 26.6.00 נחתם הסכם משווק בין זאב למפעל הפיס.

יומיים לאחר מכן, וגם על כך אין מחלוקת, העבירו הילה ואורן לחשבונו של זאב ורעייתו סכום של 180,000 ₪, כהשקעה בעסק המשותף. חודש לאחר מכן, ביום 26.7.00, נחתם הסכם שכותרתו:

--- סוף עמוד 2 ---

"**הסכם שותפות משפחתי פנימי**" (נספח ו' לתצהיר התובעת). הצדדים להסכם זה היו זאב ואורן. בהסכם נקבע כי זאב ואורן יהיו שותפים מלאים (כל אחד בשיעור 50%) ברווחי או הפסדי החברה שתוקם לצורך ניהול מערך של הפצה בלעדית של מוצרי מפעל הפיס באזור הנגב ואילת. צוין בהסכם כי זאב היא בעל זכות ההפצה, ואילו אורן חויב במימון הערבות הבנקאית (על אף שכאמור זו כבר מומנה ע"י מרדכי ז"ל). תקופת ההסכם הייתה למשך תקופת המכרוז, 48 חודשים (4 שנים). נקבע, בהתאם לחוזה עם מפעל הפיס, כי זאב ישמש כמנכ"ל יחיד ויקיים קשר אישי עם מפעל הפיס והזכיינים (לא בחברה). עוד נקבע כי הצדדים ישתכרו באופן שווה ללא קשר לתפקיד אותם ימלאו בחברה, כל עוד יעבדו במשרה מלאה. עוד נכתב כי במידה ו"הגורם המממן" [הכוונה למרדכי ז"ל], יחליט לגבות עמלה מהחברה כאמור בהסכם הראשון, בגין הוצאת הערבות, יקוּזו סכום זה מחלקו של אורן ברווחי החברה. עוד נקבע כי ההסכם הינו סודי וכי במידה שיופר ימונה בורר מקרב בני המשפחה. ההסכם קבע כי תוקם חברה להפעלת העסק. בפועל לא הוקמה חברה חדשה והעסק הופעל באמצעות חברה ישנה שהייתה בבעלותו של זאב בשם ד.ב.ר. אחר בע"מ. לאור זאת, כל הכספים שהוצאו, הוצאו ע"י זאב בלבד.

בשנת 2000 או 2001 (הצדדים חלוקים על המועד) התגלע הסכסוך בין אורן והילה ואורן עזב את הבית. למעשה היו שני שלבים לפירוד בין אורן והילה. התגלע סכסוך, אורן והילה נפרדו, חזרו לתקופה מסוימת ונפרדו סופית והתגרשו. מכאן, אולי, הבלבול בין התאריכים.

ביום 1.9.01 נחתם הסכם נוסף בין זאב לאורן: "הסכם בגין מימון של 2,000,000 ₪" (נספח ח' לתצהיר התובעת), בו נאמר שהינו מבטל כל הסכם קודם בין הצדדים. זאת, בעקבות העובדה שהיה צורך להעמיד ערבויות חלופיות לאלו שהעמיד מרדכי ז"ל (על הסיבות לכך חלוקים הצדדים). בהסכם נקבע כי אורן ידאג להעמדת בטחונות בסכום של 2,000,000 ₪ כלפי בנק הפועלים, וזאת כחלק מהביטחונות שדרוש הבנק מוזאב בגין הוצאת הערבות הבנקאית לטובת מפעל הפיס. עוד נקבע כי זאב ישתמש בבטוחות רק לצורך ההסכם עם מפעל הפיס וכי הביטחונות יועמדו עד סוף תקופת ההסכם עם מפעל הפיס. עוד נקבע סעיף תמורה בגין העמדת הביטחונות. בסוף ההסכם נקבע כי הינו: "יודי ומיועד לצדדים בלבד. הצדדים מתחייבים שלא להוציא הסכם זה לידעת גורם שלישי כלשהו". כנגד סכום זה ובטוחות נוספות העמיד בנק הפועלים ערבות של 10 מיליון ₪. בעקבות הסכם זה העמיד אורן בטחונות בסכום של 2,000,000 ₪ (ככל הנראה גם מקור הערבות הנ"ל היה בכספים של מרדכי ז"ל).

2. טענות הצדדים

טענתה המרכזית של התובעת היא כי בין מרדכי ז"ל לבין זאב נכרת הסכם שותפות בעסק ההפצה האזורית של מפעל הפיס. לטענתה, אורן שימש רק שלוח של מרדכי ז"ל לצורך ההסכם. לטענתה זאב לא העביר למרדכי ז"ל את הכספים שהיה חייב לו על-פי הסכם השותפות. התובעת הוסיפה וטענה כי זאב תכנן מראש לקבל ממרדכי ז"ל את המימון לערובה שנדרש בכדי

לקבל את הסכם

--- סוף עמוד 3 ---

המשוק, והתכוון להנות אותו. לכן, כך טוענת התובעת, נוסח הסכם המימון המשפחתי קודם להסכם השותפות. בסיוע אותו הסכם הוצאה הערבות הבנקאית, ונחתם הסכם השיוק. לאחר מכן, כך טוענת התובעת יכול היה זאב, למעשה, להכניס כל תנאי להסכם השותפות. לטענת התובעת הסכם השותפות נכרת בין זאב לאורן, כיון שזאב תכנן מראש לא ליתן למרדכי את חלקו בשותפות וסבור היה כי אם ירחיק את מרדכי מההסכם יהיה קל לו יותר לטעון כי הם אינם שותפים. לטענת התובעת נוסח ההסכם כך שאורן הוא השותף, כוונה, כדי להרחיק את מרדכי ז"ל ובסופו של יום לנשל גם את אורן מהרווחים. עוד טוענת התובעת כי זאב פעל באמצעות חברה וחשבונו בנק בבעלותו כיוון שתכנן שכאשר יצטרך סכום מספיק גדול, באמצעותו יוכל לממן הבטחת ערבות בנקאית, ינשל את אורן, ודרוך את מרדכי ז"ל מהסכמים שהיו מגיעים להם. לטענתה, זאב ניצל את הקרע בין הילה לאורן כדי לנשל את מרדכי ז"ל מזכויותיו. התובעת טוענת כי ההסכם להעמדת ערבות של 2 מיליון ₪, היה למעשה הסכם בו הפחית זאב את הביטחונות של מרדכי ז"ל מ-10 מיליון ₪ לשני מיליון ₪, כאשר הוא מנצל את ההזדמנות לבטל את הסכם השותפות המשפחתי הפנימי. לטענתה סעיף הסודיות בהסכם המימון של 2 מיליון שקל, נועד לכך שאורן לא יספר למרדכי על ביטול הסכם השותפות המשפחתי. התובעת טוענת כי זאב לא חשש כיון שידע על הקרע בין הילה לאורן.

הנתבעים טוענים כי לא היה כל הסכם שותפות בין מרדכי ז"ל לזאב. לטענתו של זאב, כוונתו של מרדכי הייתה לסייע לאורן, חתנו, שהיה מסגר, עם כוונתו לסגור את עסק המסגרות. מרדכי ז"ל העמיד את הערבות על מנת לאפשר לאורן להשתלב בעסק עם זאב. כוונתו של מרדכי ז"ל הייתה, לטענת זאב, שזאב (בן אחותה של אשתו) ואורן יהיו שותפים, וכך יסייע לחתנו. כיון שאורן לא עמד בתנאים הדרושים במכרו מפעל הפיס, הגיש זאב מועמדות למכרז תוך שסוכים כי הוא ואורן יהיו שותפים. זאב טוען כי מילא את חלקו בהסכם והעביר לאורן מחצית מהרווחים להם היה זכאי בתקופת ההסכם. לאור זאת, הגיש זאב תביעת צד ג' נגד אורן, הילה וחברת מור ד.ג.מ. שהייתה בבעלות הילה, ששייבו לו את הכספים שקיבלו על פי ההסכם, במידה ויחויב בתביעה. לטענתו לא היה חייב מאומה למרדכי ז"ל, וודאי לא לאחר השבת הערבות.

לטענת זאב, מרדכי ז"ל היה איש עסקים מצליח ובמשך השנים שהסכם השותפות היה בתוקף ומרדכי היה בין החיים, מעולם לא העלה כל טענה כנגד הפעלת העסק. הטענות החלו מצד התובעת שנה לאחר פטירתו של מרדכי ז"ל, כאשר התביעה הוגשה שנתיים לאחר פטירתו. זאב ממשיך וטוען כי בעקבות הקמת השותפות הקימו אורן והילה חברה בשם מור ד.ג.מ. לחברה זו הוחזר הסכום של 180,000 ₪, סכום נוסף של 240,000 ₪ כמתחייב מההסכמים וכן סכום של 15,000 ₪ לחודש לתקופה הרלבנטית. לטענת זאב, כך פעלו הצדדים מחודש ספטמבר 2001 עד לחודש אפריל 2004.

לטענת זאב במהלך חודש אפריל 2004 גילה זאב כי אורן ניסה לחבור למשוק אחר תוך העברת סודות מסחריים ועסקיים ועל רקע זה הסתיימו היחסים בינו ובין החברה לבין אורן. רק באותה תקופה פנה מרדכי ז"ל לזאב וביקש ממנו לשחררו גם מהערבות הנוותרת בסכום של 2 מיליון ₪. לטענת זאב, רק במועד זה נגלה לו כי מרדכי ז"ל הוא זה שהעמיד את הערבות החלופית. ואכן עד חודש יולי 2004 דאג זאב לבטוחות חלופיות והעמיד מימון לערבות. זאב טוען, כי באותו מועד, כאשר הכל היה ידוע למרדכי הוא לא טען דבר כנגד זאב או אי העברת כספים לעמוד או לו עצמו.

--- סוף עמוד 4 ---

כחוכחה מצוין זאב את העובדה שהתובעת, דודתו ומרדכי ז"ל השתתפו בחגיגת בר המצווה של בנו של זאב בספטמבר 2004. ההסכם הראשון, היה כזכור ל-48 חודשים שהסתיימו בספטמבר 2004. על כך, לטענת זאב, בכל מקרה לא ניתן לתבוע ממנו דבר לאחר מועד זה.

3. האם כוונת הצדדים הייתה כי מרדכי ז"ל יהיה שותף של זאב

זו למעשה השאלה המרכזית הדרושה הכרעה. בפתח הדברים אומר כי גרסתו של זאב מתיישבת טוב יותר עם מסכת ההסכמים והשתלשלות העניינים. בנוסף, אציין כי התרשמותי שהתובעת אינה מדייקת כאשר העידה כי הייתה מצויה בפרטי העסקה, ובעסקיו של בעלה מרדכי ז"ל בכלל. הרושם שנוצר הוא שמרדכי ז"ל לא שיתף את אשתו בעסקיו וודאי לא בפרטי העסקאות. למעשה, כפי שאפרט להלן, התובעת למעשה מודה בכך בחצי פה. עדותה של התובעת רצופה סתירות, עדויות שמיעה וחזרה על סיסמאות כגון שמדובר בשותפות, כאשר אינה מוכנה לכל התייחסות עניינית מעבר לכך. אשר לעדותה של הילה, הילה אמנם העידה כי ככלל הייתה מצויה בעסקי אביה, ועדותה מתיישבת עם העובדה שבעלה באותה עת, אורן, היה שותף בעסקה, אולם גם היא העידה שלאורן העובדה שהיא ואורן נפרדו, חזרו ושוב נפרדו, והייתה במצב קשה, אינה מודעת לפרטים. לאור העובדה שמרדכי נפטר, לא ניתן היה לבסס על הראיות מטעם התובעת כל ממצא. מעבר לקשיים אלו, כל הראיות האובייקטיביות בתיק כמו ההסכמים ועדות מנהל הבנק תומכות בגרסת הנתבעים.

א. מערך ההסכמים

בהסכם המימון עם מפעל הפיס נכתב כי מרדכי ז"ל הוא הגורם המממן. בהסכם השותפות המשפחתי הפנימי נקבע כי אורן וזאב יהיו השותפים. מעבר לכך נקבע כי מרדכי ז"ל רשאי לקבל תמורה בגין המימון. אם כך יבחר, נקבע בהסכם:

"במידה והגורם המממן יחליט לגבות מעלה מהחברה בגין הוצאת הערבות יקוזז סכום זה באופן מלא מחלקו של אורן זיסמן ברווחי החברה."

היינו, הגורם המממן, מרדכי ז"ל, העמיד ערבות לטובת עסק בו יהיו שותפים חתנו ובן אחותה של אשתו. נקבע כי הוא זכאי לתמורה בגין העמדת הערבות, אך תמורה זו תופחת מחלקו של חתנו, אורן, ברווחי השותפות. ההסכמים מדברים על שותפות בין אורן לזאב ולא בין מרדכי ז"ל לזאב. כפי שנראה גם העדויות תומכות בכך.

ב. עדות התובעת

כפי שצינתי בפתח הדברים, וכפי שאראה להלן, עדותה של התובעת הייתה מגמתית. היא הרבתה לפרט בנוגע לסכסוך המשפחתי עם אחותה ובנה זאב, ויתכן כי תביעה זו היא תולדה של סכסוך משפחתי זה. התובעת חזרה פעמים רבות על כך שמרדכי ז"ל נתן לנתבע 10 מיליון ₪, בעוד שאין מחלוקת כי הוא העמיד ערבות בסכום זה שהוחזרה לו בסופו של יום. על אף שעדותה של התובעת, בעיקר בכל הנוגע לסכסוכים המשפחתיים הפנימיים הייתה רחוקה וברורה, כאשר היה ברור לה שתשובותיה אינם מתיישבות עם הנתונים, ענתה תשובות מגומגמות. היא גם הציגה מספר גרסאות לאירועים שאינן מתיישבות זו עם זו. לאור זאת, לא ניתן היה לבסס כל ממצא על עדותה.

--- סוף עמוד 5 ---

התובעת, במהלך ההליכים המקדמיים הודתה למעשה כי אורן וזאב היו שותפים, כאשר העמדת הערבות נעשתה ע"י מרדכי. במהלך הבקשה לעיקולים זמניים העידה התובעת (פרוטוקול מיום 20.08.08 כי אורן היה השותף של זאב וכי מרדכי ז"ל מימן את הפרוייקט, על דרך העמדת ערבות:

ש. הכוונה שגם את מסכימה שלא מרדכי היה השותף אלא אורן היה שותף?

ת. אורן היה שותף, אבל מי המממן?

ש. הצדדים חתמו על הסכם שותפות משפחתי פנימי. בהסכם קבעו שני שותפים. אחד הוא זאב והשני הוא אורן.

ת. איך אורן יכול להיות שותף? עם כסף? של מי?

ש. מרדכי

ת. זה נכון שהחתן היה שותף מכסף שאנחנו נתנו לו. 10 מיליון ₪ נתתי לבתי ולחתן ולא למשיב שהוא יתעשר.

ש. שאלת בית-המשפט

ש. שני שיש רווח בעסקה למי צריך ללכת הרווח

ת. לחתן"

היינו, התובעת מודה כי מרדכי ז"ל העמיד ערבות של 10 מיליון ₪ לטובת העסק, כאשר העניק לחתנו את השותפות. אין מחלוקת כי הערבות הושבו למרדכי, ומכאן, שסוגיית המימון נפתרה ואורן נשאר שותף. התובעת בפתח עדותה טענה כי היוזמה להגשת התביעה הייתה של מרדכי ז"ל (עדותה בעמ' 3 לפר' ש' 8). ב"כ הנתבעים הפנה את תשומת לבו לכך שהתביעה הוגשה רק שנתיים לאחר פטירתו והשיבה: **"מה זה חשוב הזמן, אני הייתי באבל בערך שנתיים"** (שם). תשובה זו מאפיינת את עדותה. כל נתון שאינו מתיישב עם טענותיה מופטר בזלזול ובביטול. כך בהמשך העידה לגבי היוזמה להגשת התביעה (עמ' 3 לפרוטוקול, החל מש' 20):

"עוד לפני הפטירה בעלי קיבל מכתב ממר גרינברג [זאב] שהרגיז אותי. בעלי התחיל לחפש את כל הדברים ואמר שהוא צריך להגיש לו תביעה שהוא סידר אותנו בצורה כזאת. קודם לא רצינו כי זה משפחה. בעלי נפטר והייתי באבל ולא יכולתי להגיש את זה. אחרי זה הגשתי."

יש לציין כי טענתה של התובעת לפיו מרדכי ז"ל היה מעוניין להגיש את התביעה עוד בחייו לא נזכרה בתצהירה. נראה כי בתשובה זו מצוי לבו של התיק. השותפות הייתה בן אורן לזאב וכנראה שהעניינים התנהלו סדרם ואורן והילה קיבלו את חלקם בשותפות. רק לאחר הגירושים, ומשחשבה התובעת שזאב תמך באורן ולא בהילה הבשילה הקרקע להגשת התביעה. בהמשך העדות נשאלה התובעת מתי למדה על תוכן ההסכמים. גם לעניין זה יש סתירות רבות בעדותה. הוצגו לה הסכם המימון מול מפעל הפיס והסכם השותפות המשפחתי. לדבריה (עמ' 5 לפרוטוקול, ש' 10), את ההסכם בין בעלה לבין מפעל הפיס, ההסכם הגלוי, ראתה רק כשפנתה להכין את התביעה. אז נשאלה התובעת: **"כילומר בזמנו לא היית ערה להוראות של ההסכם הזה. רק בשלב מאוחר יותר ראית אותו והבנת מה סוכם"** ומשיבה: **"יכול להיות. אז מה? בעלי עשה את העסק עם בתי ובעלה ואזון גריברג..."**

--- סוף עמוד 6 ---

עד יוש לציין כי גם בעדותה זו כאשר מעידה התובעת מה ספרה לעורכי דינה, היא מעידה (עמ' 4 לפרוטוקול, ש' 102) כי: **"יש לנו הסכם שבעלי היה שותף של העסק עם מר גרינברג, הוא מימן לו את כל הערבויות"**

היינו, גם כשהתובעת מעידה על תוכן ההסכם היא מעידה כי מרדכי מימן או העמיד ערבויות. התובעת גם מאשרת את טענתו הבסיסית של זאב, לפיה מרדכי ז"ל, בהעמדת הערבויות רצה לעזור לבתו וחתנו – אורן והילה. היא נשאלת בעמ' 4 שורה 19 האם נכון שמרדכי הסכים להעמיד ערבויות כדי לעזור להילה ואורן ומשיבה בחיוב. רק אחר כך שהיא נשאלת אם אורן היה אמור לקבל את הרווחים היא מכחישה, וזאת על אף עדותה הסותרת בבקשה לצו הזמנ.

למעשה, לכל אורך העדות מעידה התובעת ומאשרת את גרסתו של זאב, לפיה מרדכי ז"ל העמיד ערבויות לטובת העסק של זאב ואורן, כדי לסייע לבתו, וכי הוא עצמו לא היה זכאי לדבר על פי ההסכם פרט לעמלה בגין הערבויות (על כך בהמשך). לכל אורך העדות סותרת התובעת את עצמה כאשר מעידה מצד אחד כי הייתה מעורה בהסכמים ומצד שני כי לא הייתה מעורה בפרטים.

כך למשל, אביא את עדותה בעמ' 5 לפרוטוקול, החל משורה 22:

**"ש. את ההסכם השותפות הסודי בין אורן לגרינברג מתי ראית לראשונה?
ת. אני לא זוכרת. אני כבר בזכרון לא כל כך בגילי. זה היה עסק שאמור היה ללכת נקי. מדובר במשפחה.
ש. את תובעת את זאב על פי ההסכם הסודי. 50% לכל שותף
ת. זה מה שכתוב בהסכם שאנחנו חצי-חצי.
ההסכם הסודי הייתה ערה למגעים לקראת החתימה שלו
זה הכל היה אצלי בבית.
ש. אז אני אומר לך שזאב גרינברג יותר מפעמיים, לא שוחח בנוכחותך על משהו שקשור לחוזה.
ת. זה יכול להיות, אני לא יכולה כל הזמן להיות איתם בעסק, הם יושבים בעסק ועושים עסקים, אני רק יודעת שבעלי נתן את הכסף, ושם את אורן כנציג שלנו. בעלי הוא השותף."**

התובעת חוזרת על משפט זה ללא שיש לו כל ביסוס. אם הכוונה הייתה שמרדכי ז"ל יהיה שותף, ואורן יהיה נציגו, מדוע לא כך נוסח ההסכם?! הרי באותה עת היחסים היו טובים, וניתן היה לנסח כל הסכם שהוא.

גם בהמשך היא מעידה על מהות העסקה, בעמ' 6 לפרוטוקול, ש' 23 ואילך:

**"גרינברג הציע. בעלי ואני עשינו עסק. אורן ומר גרינברג הציעו את העסקה. כיוון שהיה צריך לממן בשביל להכנס למכרז של מפעל הפיס ואין לא לאורן ולא לגרינברג, בעלי מימן. את ההסכם הסודי, גרינברג אמר שאסור שמפעל הפיס ידע שיש שותפים ולכן הם עשו אותו.
ש. כולם הסכימו שזה יהיה סודי
ת. אין ברירה, כדי לסדר את הבת שלי שיהיה לה פרנסה. לא ידענו שניפל לנוכל כזה. משפחה. מדובר באחיין.....אורן לא שותף. הוא רק נציג שלי. לבעלי היה עסק, יש לו אדמות ומפעל. בן 78 ילך לעבוד? למה חסר לו כסף? את מי הוא צריך לסדר? את החתן?"**

--- סוף עמוד 7 ---

היינו, התובעת מאשרת שהעמדת הערבויות ע"י מרדכי ז"ל נועדה לאפשר הקמת עסק לטובת חתנה דאז אורן. זו בדיוק גרסתו של הנתבע.

בהמשך הפרוטוקול, היא מעידה שהיא ובעלה חשבו שאורן וזאב מתחלקים חצי חצי, והבעיה הייתה שלא נודע להם שהיחסים בין אורן לזאב נותקו (עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 3-1):

"לא ידעו אותנו בכלל, במקום שגרינברג יגיד שמשוה לא בסדר, הוא עשה את כל העסקים עם אורן ואתנו לא יידעו, וגם אורן לא סיפר. אנחנו חשבנו שהכל הולך כשורה והם [שותף וזאב] מתחלקים חצי חצי. שהשותפות ממשיה לפי החוזה שלנו עם מרדכי".

כלומר, ככל הנראה, כאשר אורן והילה נפרדו המשיך זאב בעסקים עם אורן, ועל כך יוצא כעסה של התובעת. לאחר מכן טענה שערכה שיחות עם זאב בעניין הזה והתבקשה לציין את השתלשלות העניינים מבחינת לוחות הזמנים ומשיבה (עמ' 6 לפרוטוקול, ש' 11):

"זה לא חשוב הזמנים. השיחה שלי הייתה אחרי הרבה שנים"

שוב, כאשר עדותה לא מתיישבת עם הנתונים בשטח, הנתונים אינם חשובים, והיא חוזרת שוב על המשפט היחיד לפיו בעלה היה שותף.

תמיכה נוספת לכך שאורן היה השותף ולא זאב, ניתן למצוא בעדות התובעת לפיה מרדכי ז"ל וגם היא ידעו כי אורן מקבל את הרווחים מהעסק המשותף. התובעת מאשרת שאורן קיבל חלק מהכספים שמגיעים מהשותפות על פי טענתה. לטענתה קיבל כ-800,000 ₪ מתוך 7 מיליון, שהם מחצית מרווח העסק בתקופה הרלבנטית (עמ' 10 לפרוטוקול, ש' 12 ואילך). לטענת התובעת, זאב ניצל את הקרע בין הילה לאורן כדי לא לשלם את חלקו על פי ההסכם.

בהמשך בעמ' 11 החל משורה 24:

**"ש. האם ידוע לך אם מרדכי קיבל ולו שקל אחד במהלך כל ארבע השנים עד המכתב הזה?
ת. לא התעניינתי בזה.
ש. האם ידוע לך אם אורן והילה קיבלו כספים?
ת. הם קיבלו. הרי הייתה שותפות בינינו לבין גרינברג.
ש. את יודעת מי זה חברת מור דגם
ת. כן בזמן מסוים זאב אילץ את אורן והילה לפתוח עסק כדי לתת את החשבוניות שהוא צריך לשלם להם, צריך שתהיה חברה, אז פתחו חברה."**

בהמשך נשאלה אם היו מופקדים הסכומים שהיא טוענת להם בחברת מור דגם האם הייתה מגישה את התביעה ומשיב (עמ' 12 לפי ש' 9):

"לא יודעת כלום מזה, בעניינים האלה לא התעסקתי אלא בעלי, הבת שלי ובעלה"

כלומר, למעשה התובעת מאשרת שבהחלט יתכן כי החברה בבעלות בתה, קיבלה את כל הכספים שהגיעו לאורן על פי הסכם השותפות. לאור האמור, גם אם הייתה מתקבלת גרסתה, לפיה אורן היה נציג או שלוח מרדכי ז"ל, הרי שהיא מודה, שבהחלט יתכן, שאורן, כנציגו של מרדכי ז"ל, קיבל את כל מה שהגיע לו על-פי הסכם השותפות.

--- סוף עמוד 8 ---

התובעת נשאלת (שם) מדוע היא מצהירה בסעיף 43 לתצהירה כי הכספים שולמו לחברת מור דגם, אם אינה יודעת את הפרטים המופיעים בתצהיר, ומשיבה:

**"כנראה שבעלי, אורן והבת שלי היו בעסק הזה, אני לא הייתי בעסק הזה מבחינת לאן הכסף שולם.
ש. כלומר מה שכתוב בתצהיר לאן הועברו הכספים ולמי את לא יודעת
ת. אני לא צריכה לדעת היו שלושה אנשים שטיפלו בזה... בעלי בתי ובעלה"**

בהמשך היא נשאלת לגבי הסכומים, וגם כאן מסתבר שידעיה אינה מגעת בנושאים שאינם נוחים (עמ' 13 לפרוטוקול, ש' 11 ואילך).

טענות התובעת מבולבלות וסותרות. פעם אחת היא טוענת לקנוניה ועוקף של זאב מראש, שניסח כך את ההסכמים שאורן יהיה השותף ולא מרדכי, כדי להרחיק את מרדכי ולנצל את חוסר הבנתו של אורן בעסקים. לאחר מכן היא טוענת כי הן זאב, הן אורן, רימו את מרדכי שחשב שהכל מתנהל כשורה, ולבסוף, שזאב לא תכנן הכל, אלא ניצל את הפרידה בין הילה לאורן כדי לשלול מאורן כספים שהגיעו, לטענתה, למרדכי. לאור כל האמור לעיל, אין לקבל אף אחת מגרסאות אלו.

למעשה, נראה כי התובעת החליטה להגיש את התביעה בעקבות סכסוך משפחתי, שככל הנראה מקורו ועיקרו בכך שהתובעת חשבה שעם הפירוד בין הילה לאורן, תמך זאב באורן והמשיך להעביר לו כספים. זאת, על אף שידע שכונתו של מרדכי ז"ל הייתה כי אורן יהיה שותף, כדי לעזור לבתו ולמשפחתה, ועם הפירוד, צפו מזאב כי יעביר את הכספים להילה ויתמוך בה. ככל הנראה כתוצאה מכך היה קרע משפחתי. בעיצומו של הסכסוך, חגג זאב בר מצווה לבנו. הילה ככל הנראה לא הוזמנה. התובעת ובעלה, כדי לכבד את אחותה של התובעת, הגיעו לאירוע. הם נתנו שיק במתנה. לאחר האירוע מכך שלח זאב מכתב להילה באמצעות התובעת, החזיר את השיק שנתנה התובעת לבר המצווה ובמכתב שצורף כתב שהוא מקווה שהיא, הילה, תדע איך לחנך את ילדיה טוב יותר. לטענת התובעת בעקבות מכתב זה החליט מרדכי להגיש תביעה, אולם הוא נפטר חודשיים לאחר מכן. מכתב זה חוזר ועולה במהלך עדותה של התובעת

כמניע לתביעה כולה. זה שורש הסכסוך, העלבון המשפחתי. אביא את אחת ההתייחסויות כלשוונה (עמ' 11 לפרוטוקול, ש' 5-11):

"כל הניירות התגלו לאחר שמר גרינברג שלח את המכתב. גרינברג היה לו בר מצווה ואנחנו הלכנו לשמחה אף על פי שלא רצינית ללכת כי כעסתי על היחס שנתן לנו, עשיתי כבוד להורים שלו והלכתי לבר מצווה ונתתי שיק, אחרי זמן מסוים הוא שולח אלי מכתב ואת השיק של 500 ש"ח שאני יעביר להילה ובמכתב הוא כותב שהיא תדע לחנך את הילדים שלה יותר טוב. אז בעלי כעס והתחיל לחפש את כל הניירות וגילה לי את כל הדברים שהוא רוצה לתבוע אותי, זה המכתב שעורר את הכול, בעלי אמר שזה משפחה ולא רצה משפט, ואז גרינברג עשה לו עוקף, ושלח את המכתב"

והוסיפה בעמ' 15 לפי ש' 27:

**ש. האם זה נכון שהיה יוכוח בינך לבין מרדכי האם כן להגיש תביעה נגד גרינברג או לא להגיש תביעה נגד גרינברג
ת. בעלי בהתחלה לא רצה הוא אמר שזה משפחה, ולאחר שגרינברג שלח מכתב לאחר הבר מצווה, ומכתב קודם שהבת שלי מרעילה את האחיות שלי, אח"כ הוא שלח את המכתב שכאילו הוא החזיר לי את ה-500 ₪ שנתתי לבר המצווה, אז בעלי רתח והתחיל לחפש את כל הניירות...כשהוא ראה את המכתב הזה, הוא אמר שהוא חייב לעשות עכשיו משפט, הוא ריכז את הניירות והלך להתייעץ עם עו"ד ואח"כ נפטר"**

--- סוף עמוד 9 ---

גם הילה נזכרה בגרסה זו בעדותה (שלא הופיעה בתצהיר, עמ' 13 לפרוטוקול, ש' 6 ואילך):

ש. של מי הייתה היוזמה להגיש את התביעה

ת. של אמת. למעשה אבא בעודו בחיים פנה אלי וביקש לבדוק את האופציה, כאב לו מאד הנושא הזה. ניגשנו למספר עורכי דין, אבא הוציא את כל החומר משולחן הכתיבה שלו על מנת לעשות זאת. פנינו לעורכי דין, אבא החליט שהוא רוצה להגיש את התביעה, וביקש שאפעל בנושא, אבל זו הייתה בקשה שלו..."
כל הגרסה לפיה מרדכי ז"ל רצה להגיש תביעה עלתה רק בעדות התובעת ובתה במשפט. דבר זה כשלעצמו תמוה. אך מעבר לכך, אם אכן מרדכי פנה לעו"ד, מה היו תוצאות הפגישה? האם ייתכן כי עורך הדין ייעץ למרדכי לא להגיש תביעה? הילה מעידה כי "פנינו" לעורכי דין. מה ייעצו עורכי הדין?
נראה כי התביעה היא תוצאה של עלבון משפחתי, ללא כל בסיס משפטי.

ג. עדותה של הילה

עדותה של הילה יוצרות גם היא סתירות. הילה נשארה באולם בית המשפט במהלך העדויות, ונראה כי התאימה את עדותה שלה לדברים שנאמרו. מכאן, אולי, הסתירות הרבות. בכל מקום שהיא נדרשת לדייק לגבי נתון כלשהו מבישה שמצבה היה קשה באותה תקופה. כך למשל, בעמ' 17 לפרוטוקול שורה 19, נשאלה הילה לגבי הסכם המימון שנחתם בין אורן לזאב, שהינו הסכם מהותי לתובענה. היא משיבה:

"אתה שואל אותי על נספח ספציפי כאשר הייתה התנהלות בין 2001 ל-2004, הלכתי לאבא עם הרבה מסמכים. היינו תחת הטרדות. היינו שבורים לחלוטין, לאף אחד לא היה כוח לעמוד על הרגליים ולצדוק הצילו"
בעמ' 19 לפ'ר' ש' 13 היא מציינת:

"לא עקבתי אחר ביצוע ההסכמים, רק דאגתי לערבויות ולכסף של אבא. סמכתי על אורן עד הקרע ואחר כך הייתי בבעיה קיומית של חיים. עם זאת, באשר לתוכן ההסכם, גם הילה מעידה שמרדכי ז"ל העמיד ערבויות כדי ליצור מקור פרנסה לחתנו (עמ' 14 לפרוטוקול, ש' 1):

"לפני שהתחילה השותפות זה בא ממקום שאבא שלי ביקש עתיד טוב יותר לאורן ולי שהיינו עדיין משפחה...המטרה בשותפות עם זאב גרינברג הייתה לשפר את העתיד שלנו כמשפחה. היו לי הרבה שיחות עם אבא שרצה להבטיח את עתידנו הכלכלי, מאחר ואורן לא רצה להמשיך במפעל המסגרות"

היינו, מרדכי התכוון ואף סגר את המפעל. אורן, חתנו, שהיה מסגר לא רצה להמשיך ולהחזיק במפעל. מרדכי ביקש להבטיח את עתידה הכלכלי של בתו ומשפחתה ועל כן העמיד ערבויות להקמת עסק בו יהיה חתנו שותף ובו ימצא את פרנסתו. זה בדיוק מה שקבע הסכם השותפות המשפחתי, וכפי שאראה בהמשך כך גם התנהלו הדברים בפועל.

ד. הלוואה שהעמידו הילה ואורן לטובת השותפות

--- סוף עמוד 10 ---

מכל העדויות עולה כי עם הקמת העסק העמידו אורן והילה הלוואה לטובת השותפות. עובדה זו מעידה אולי יותר מכל על כוונת הצדדים. היינו, כי מרדכי ז"ל יעמיד ערבויות שיאפשרו קבלת הזכינות לשיווק ממפעל הפיס, כאשר אורן וזאב יהיו השותפים בעסק. לצורך כך העמידו הן זאב, הן אורן ערבויות. הילה ואורן אשרו בעדותם כי העמידו הלוואה לטובת השותפות.

אורן העיד (עמ' 7 לפ'ר' מיום 30.11.09 ש' 9):

"העברנו לחשבוננו [של זאב] 180,000 ₪, אם אני לא טועה, מכיוון שהיינו צריכים להיות שותפים ברווחים ובהפסדים וכדי להתחיל להפעיל את העסק נדרש הון עצמי לקניית רכבים וציוד משרדי."

יש לציין כי אורן, על אף גירושיו מהילה, העיד מטעם התובעת.

הילה העידה (עמ' 17 לפ'ר' ש' 5):

ש. מדוע את ואורן העמדתם הלוואה?

ת. היה צריך להשכיר מקום, מכוניות, אופנועים, ציוד משרדי, אני בעצמי לקחתי רכבים מת"א לדרום.

ש. מתי החזירו לכם את הלוואה?

ת. לא יודעת אם החזירו. אני יודעת שהעבירו לי כספים. זו הייתה ההתחלה, זו לא הייתה הלוואה לצורך החזר, אלא לתחילת השותפות."

גם התובעת למעשה הודתה בכך. בעדותה, עמ' 14 לפרוטוקול, ש' 8:

ש. האם את יכולה להסביר מדוע אורן והילה העמידו הלוואה לגרינברג

ת. כדי להתחיל לפתוח את העסק, לקנות מכוניות, עסק וכאלה דברים, הם משכנו את הבית.

ש. אם השותף הוא מרדכי למה הילה ואורן צריכים להעמיד הלוואה

ת. היה חסר כסף אז גם גרינברג משכן וגם הם משכנו, כי היה צריך כסף"

היינו, התובעת מתחמקת מהשאלה מדוע מרדכי לא השקיע בעסק, מעבר להעמדת הערבות, ומאשרת כי גם זאב השקיע וגם אורן והילה, כפי שראוי ונכון ששותפים יעשו.

כלומר, בניגוד גמור לדברי התובעת, מרדכי ז"ל אמנם העמיד ערבות, אך עשה זאת כדי לאפשר הקמת עסק בו יהיה שותף חתנו. כאשר היה צורך להשקיע כספים לצורך הקמת העסק בפועל, השקיעו בכך אורן וזאב. אין מחלוקת כי למרדכי ז"ל היו כספים רבים. אם היה שותף, כפי שטוענת התובעת סביר היה להניח שהיה משקיע גם את הכספים הנדרשים להפעלת העסק. זאת לא עשה מרדכי.

ה. עדות מנהל הבנק, מר רותם

תמיכה בכך שאורן וזאב היו שותפים ניתן למצוא בעדותו של מנהל הבנק מר רותם, שעבד שנים ארוכות עם מרדכי המנוח. עדותו של מר רותם הייתה אמינה. מר רותם סירב לתת תצהיר לטובת מי מהצדדים, אך העיד בבית המשפט, עדותו הייתה קוהרנטית ועלתה בקנה אחד עם המסמכים והעובדות בתיק. מר רותם העיד (פ'ר' מיום 30.11.09) וציין כי פנייתו של מרדכי אליו לעניין הערבויות, הייתה המועד הראשון בו הכיר מר רותם את זאב גרינברג. עוד העיד כי דובר על שותפות בין אורן לזאב (עמ' 1 לפ'ר' ש' 18):

ש. מתי למדת לראשונה על הקשר בין מרדכי סולומון לזאב גרינברג

--- סוף עמוד 11 ---
ת. אני זוכר שמרדכי יזם פגישה בניסף, הוא לא היה בנקאי, עם זאב ועם אורן ואתי, כי הוא רצה לעזור להם בעסק שהם הרימו ביחד, בשותפות שזאב ואורן הרימו ביחד...."

ו. ביטול הערבויות

אין מחלוקת, כאמור, כי מרדכי ז"ל העמיד ערבות של 10 מיליון ₪ על פי דרישת מפעל הפיס כתנאי לקבלת הסכם המשוק. אין גם מחלוקת כי לאחר שנה, בעקבות הפרידה בין הילה לאורן, בוטלה הערבות בבנק לאומי וכנגדה העמיד זאב ערבות בסכום של 8 מיליון ₪, ואילו אורן העמיד ערבות בסכום של 2 מיליון ₪ בבנק הפועלים. לאחר מכן התברר כי הערבות של 2 מיליון ₪ שהעמיד אורן ניתנה, ככל הנראה, ע"י מרדכי ז"ל. מכל מקום, בשלב מאוחר יותר ביקש מרדכי ז"ל מזאב לשחרר אותו גם מהערבות של שני מיליון ₪ וזאב עשה זאת.

התובעת טענה, באחת מהגרסאות, כי זאב יזם את החזרת הערבויות למרדכי כדי להשתלט על העסק, וכי תכנן את כל המהלך מראש. אולם, טענות אלו נסתרו ע"י עד אובייקטיבי, מר רותם, מנהל סניף הבנק בו נוהלו חשבונותיו של מרדכי ז"ל ובו היו הכספים שממנו את מתן הערבות. מר רותם העיד באופן ברור כי מרדכי יזם את ביטול הערבויות וכי מנהל הסניף עצמו, שלא כדרכו, התערב ולחץ על זאב להשלים את המהלך של החלפת הערבויות:

בעמ' 2 לפ'ר' מיום 30.11.09 העיד מר רותם:

"מרדכי כשנתן את הערבות, הוא לא יכול לבטל את הערבות, הוא יכול לבקש מזאב ואורן שיפנו למפעל הפיס, לוותר על הערבות ורק אז בנק לאומי פטור מרדכי ישב אתי לא פעם אחת, אלא הרבה פעמים והתייעץ אתי איך ניתן להשתחרר מהערבות."

ש. זאב מספר שאחרי שנה בערך או קצת פחות הוא קיבל ממך פניות טלפוניות שאתה מפציר בו להשלים את התנאים לשחרור מרדכי מהערבות.

ת. אני זוכר מרדכי ביקש ממני להבהיר לזאב מה צריך מבחינה מקצועית כדי לבטל את הערבות. הוא היה מאד חרד לכסף, לביטחונות שהעמיד לטובת הערבות. אכן, פניתי לזאב להסביר מה צריך. זאב היה איש עסקים והוא ידע מה צריך, אך אני מילאתי את בקשתו של מרדכי באופן כמעט חריג."

מכל מקום מעדותו עולה שכל התיאוריה שהעלתה התובעת, לפיה שחרורו של מרדכי מערבויות נעשה בכונתו מכיוון ובתכנון מראש של זאב על מנת להשתלט על העסק, אין לה ולו בדל ראייה להאחז בו. ההפך הוא הנכון. עדות זו עולה בקנה אחד עם העובדה שבאותם מועדים חל הקרע בין הילה ואורן. מרדכי ז"ל, שלא היה מעוניין לתמוך עוד באורן וחשש, כי כספו בסיכון לאור הסכסוך של אורן עם ביתו, לחץ כדי לשחררו מהערבויות. עדות זו ותומכת גם בעדותה של הילה לפיה התקשרה לזאב וביקשה ממנו לדאוג לכספים של אביה.

בעמ' 18 לפ'ר' ש' 12 מעידה הילה:

ש. האם זכור לך מספר שיחות טלפון שלך לזאב בהן את מבקשת שהוא יפטור את אורן.

ת. זכורה לי שיחת טלפון אחת בלבד, מתוך הפחד שאורן יעשה מעשה ויפעילו את הערבות של אבא, זו הייתה השיחה היחידה שהייתה לי איתו. ביקשתי שישים לב כי אני לא צופה את הצעדים הבאים של אורן, שלא יעשו שימוש בערבויות של אבא."

--- סוף עמוד 12 ---

כלומר, כשפרץ הסכסוך בין אורן להילה ואורן עזב את הבית, חששו הילה ומרדכי כי אורן יצלל לרעה את הערבויות שהעמיד מרדכי. הילה פנתה לזאב וביקשה שישמור על הכספים שהעמיד מרדכי ז"ל, ומרדכי מצדו, פנה וביקש להשתחרר מהערבויות.

עדויותיהם של הילה ואורן בתצהיר סותרים את עדותו האובייקטיבית והאמינה של מנהל הבנק. הם מעידים (בתצהיר זהה) ב' 27: "יש להבין כי היקף המחזור הגדול מאפשר קבלת הערבויות מבנק הפועלים וכי קיבל מאת מרדכי את הבסיס לתחילת הפעילות ואינו נזקק לו עוד - ביקש להשתחרר מקיום חלקו בהתייבות על פי הסכם השותפות"

הילה העידה כך גם בבית המשפט (בעמ' 20 לפ'ר' ש' 15):

ש. נכון שמרדכי ביקש את ביטול הערבויות?

ת. לא. ברגע שזאב עבר לבנק הפועלים והפסיקה הפעילות, מנהל הבנק שאל מדוע הפעילות הופסקה וביקש לדעת מה קורה עם הערבויות.

מנהל הבנק העיד, כאמור, כי הוא זוכר היטב את פניותיו של מרדכי ז"ל אליו, שחשש לכספו, עד כי הוא, מנהל הבנק, בצעד חריג פנה לזאב וביקש ממנו שיפעל לשחרורו של מרדכי מהערבויות. כאמור, מנהל הבנק הינו עד אובייקטיבי, בניגוד לעדותה של הילה שנפלו בה סתירות רבות. יש לחזור ולהדגיש כי הילה העידה כמי שכפאה שד, כמי שנגררה לתביעה שלא מרצונה ולא בטובתה. הסתירות הרבות והמגמתיות בעדותה, אינם מאפשרים לבסס עליה כל ממצא.

לסיכום נקודה זו, מרדכי העמיד ערבויות לטובת עסק בשותפות בין זאב לאורן. משהיחסים בין אורן להילה בתו התערערו, חשש מרדכי לכספו וביקש החלפת הערבויות. מרבית הערבות אכן הוחלפה. לו היה מרדכי ז"ל שותף, היה חושש לכספי השותפות, אולם מרדכי ז"ל פעל רק בעניין הערבות.

ז. קבלת כספים מתוך רווחי השותפות

אורן והילה אשרו כי קיבלו כספים בגין חלקם בשותפות. ייתכן ולא קיבלו את כל המגיע להם, אולם, אז היה על אורן לתבוע את אורן במסגרת הליכי הגירושין. וודאי אין מקום שהתובעת, תתבע את זאב מכוח הסכם שותפות עם מרדכי ז"ל שלא היה ולא נברא.

כך למשל העיד אורן, בפי מיום 30.11.09, עמ' 5, ש' 4-6:

"אם מרדכי הוא השותף כיצד זה שאתה נציג שלו בשותפות מסייע לך?

ת. מכיוון שהכספים שהיו צריכים להגיע בדיעבד גם הגיעו אלי ואל אשתי. זה היה מקור פרנסתי."

בעמ' 7 ש' 12 העיד על החזר ההלוואה וקבלת כספים אחרים:

ש. מתי הוחזר לכם הכסף הזה [ההלוואה בסך 180,000 ₪]

ת. לא זוכר תאריך

ש. מפנה לסעיף 29' לתצהירך, זה הסכום שהוחזר אחרי שנה

ת. לא. זה לא החזר הלוואה. זה מענק שהיה בנוסף. זה גם לא אותו סכום שהעברנו לו.

--- סוף עמוד 13 ---

ש. למה הגיע לך מענק.

ת. בגלל השינוי של התנאים של החוזה. כתוב שהסכום ישולם בערכו נטו. למיטב זכרוני זה בנוסף ולא קשור להלוואה.

--- קיבלתי כספים. לא אמרתי שלא קיבלתי את ה-180. הצבעת לי על 190, אמרתי שהם לא קשורים, מעבר ל-190 קיבלנו 600 או 800 אלף.

ש. למיטב הבנתך ההלוואה הוחזרה

ת. כן. אני חושב.

קבלת כספים, לאורך כל הדרך, ע"י הילה ואורן, מעידה יותר מכל על כך שאורן היה השותף של זאב ולא מרדכי ז"ל.

4. רווחי המשוק האזורי

על אף שדחיית מכל וכל את הטענה לפיה מרדכי ז"ל היה שותף בעסקי השיווק האזורי, אוסיף, למעלה מן הצורך, כי לא הונחה כל תשתית ראייתית מה היו הרווחים, וכמה מתוך רווחים אלו שולמו בפועל לאורן, גם אם, כטענת התובעת שנדחתה, כשליחו של מרדכי.

התובעת לא הביאה כל ראיה לרווחי המשוק האזורי. רק בפתח הדיון השני בהוכחות (לאחר עדות מוקדמת שלה עצמה, רק אז (פרי' מיום 2.11.09, עמ' 18) ביקשה להביא ראיות לעניין זה, בקשה, שבשים לב למועדה, במהלך הדיון בהוכחות, נדחתה. התובעת העידה והודתה כי אינה יודעת מה היה היקף הרווחים. בעמ' 13 לפי' ש' 11:

"ש. בתצהירך את מתארת נתונים על רווח של משוק של מפעל הפיס – מאיפה את יודעת את הנתונים, מי סיפר לך.

ת. ידענו שהם מרוויחים. כנראה שאורן והילה אמרו לי. הם ידעו."

התובעת מבחירה כי מרדכי ז"ל, היה ער לכספים שהתקבלו (עמ' 13 לפרי' ש' 14):

"ש. את מספרת בתצהירך שבמשך השנים קיבלה מור דגם סכומים, כל שנה סכומים אחרים, בה"כ 800,000 ₪, מתי נודע למרדכי כמה כסף הועבר?

ת. מרדכי ידע כמה כסף הועבר, אני לא ידעתי כמה כסף הועבר. הוא היה בעניינים, הוא לא היה טיפוש. הוא היה איש עסקים. אני לא הייתי צריכה להיות בעניינים

האלה."

כלומר התובעת מודה שלא ידעה בכמה רווחים מדובר ולא ידעה כמה מאותם רווחים שולמו לאורן והילה באמצעות מור דגם. לעומת זאת, הילה אורן ומרדכי ז"ל ידעו, ומרדכי ז"ל לא טען כל טענה כנגד זאב.

מנגד, זאב הצהיר על רווחי המשוק האזורי ואף צרף לתצהירו אישור ר"ח של הנתבעים באשר לרווחי המשוק האזורי בשנים 2000-2004. התובעת לא ביקשה לחקור את הנתבעים או את ר"ח על אותם אישורים, ויש לקבל את אישור ר"ח. לפי אישור זה, אורן קיבל את כל שהיה אמור לקבל.

בנוסף, אורן וזאב העידו על גובה המחזור. אורן העיד כי המחזור עמד על 260 מיליון ₪ (סעיף 33 לתצהירו). זאב אישר זאת והעיד כי המחזור נע בין 200 ל-250 מיליון ₪ (עמ' 30 לפרוטוקול, ש' 20). לאור זאת, אורן נשאל מדוע הצהיר שלא קיבל את חלקו הראוי, 50%, והוא מעיד (עמ' 9 לפי' ש' 6):

--- סוף עמוד 14 ---

"הסיבה שאני טוען ובטוח שלא קיבלתי 50% כי מעולם לא הוצג בפני דו"ח או מאזן מסודר שמראה על רווח באותה שנה. וסיבה נוספת, מכיוון שלדעתי הרווחים על אותה

תקופה מתבטאים במיליונים ולא קיבלתי אותם.... עמלת המשוק הוא נתון שזאב אמר לי"

כלומר, אורן, שקיבל את הכספים לא העיד אפילו כי קיבל פחות מדי אלא כי לא ראה חשבונות.

אורן והילה העידו כי חלק מהכספים הועברו ע"י זאב לאורן באמצעות חברת מור ד.ג.מ. כנגד חשבוניות. אולם, השניים לא צרפו ולו חשבונית אחת כדי להעיד על כך. הם נשאלו על כך בעדויותיהם. אורן נשאל מדוע לא צרף חשבוניות לתצהירו להוכיח את הטענות והשיב (עמ' 11 לפרי' ש' 14): **"אני צריך להתייעץ עם העו"ד. החשבוניות הן לא שלי אישית אלא של אשתי לשעבר."**

יש לחזור ולהזכיר כי תצהיריהם של אורן והילה זהים, והילה גם היא לא צרפה חשבוניות לתצהירה. הילה טוענת כי את הנתונים בתצהירה קיבלה מאורן (עמ' 16 לפי' ש' 14). גם הילה נשאלה למה לא צרפה חשבוניות והשיבה (עמ' 16 לפי' ש' 17): **"לא התבקשתי אשמח לעשות זאת, אין בעיה."**

כלומר, ראיות שלכאורה היו לתובעת ובתה מעולם לא הוגשו.

5. סיכום

לסיכום ניתן לראות כי התביעה, על כל ראשיה, אינה מבוססת.

אדגיש כי לא הבאתי מדבריו של זאב. עדותו תומכת בטענותיו, אולם כיון שהינו בעל דין, נכון יותר היה לבסס את הממצאים על המסמכים ועדויות אובייקטיביות כמו של מר רותם מנהל הבנק. ממילא הנטל מוטל על התובעת להוכיח את תביעתה, נטל זה לא הורם כלל ועיקר ע"י התובעת. עדויותיהם של התובעת ושל הילה ואורן מגמתיות, סותרות את הממצאים האובייקטיביים, ולא ניתן לבסס עליהם דבר.

נראה כי מרדכי ז"ל העמיד ערבות כדי לאפשר לחתנו להקים עסק יחד עם בן משפחה אחר. כל עוד היחסים בן הילה ואורן היו תקינים הכל התנהל על מי מנוחות. זאב ואורן ניהלו את העסק והתחלקו ברווחים. מרגע שנגלע קרע בין הילה לאורן דאג מרדכי ז"ל לכספו, וקיבל את הערבויות חזרה. התביעה עצמה נולדה, ככל הנראה, לאחר מכן בשל סכסוך משפחתי שהגיע לשיאו בהחזרת שיק המתנה לבר המצווה. כפי שפתחתי ואמרתי מוטב היה לה לתביעה זו לולא הוגשה.

לאור כל האמור לעיל התביעה נדחית. כיון שכך נדחית גם ההודעה לצד ג'.

התובעת תשלם הוצאות הנתבעים ושכ"ט עו"ד בסכום של 30,000 ₪ בצירוף מע"מ כדן. סכום זה יישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד התשלום המלא בפועל.

ניתן היום, ז' אלול תשי"ע, 17 אוגוסט 2010, בהעדר הצדדים. המוכירות תודיע לצדדים.

--- סוף עמוד 15 ---

דרי' מיכל אגמון גוון 54678313-1980/06

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן

--- סוף עמוד 16 ---

-

-

-